

Neděle 19.2.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Lk 15,25-32 „Jedna milost a dvojí metr“

Před týdnem jsme přemýšleli o tom, co je to *Boží milost* a jak můžeme a máme jako křesťané z milosti žít. Dnes máme před sebou biblický text, který je součástí známého podobenství. *První dějství* příběhu vypráví o marnotratném synovi a milujícím Otci. A nám připadá, jako kdyby se to všechno důležité odehrálo právě zde. Pak to pokračuje *druhým dějstvím*, ve kterém se na chvíli objeví starší syn a tentýž milující Otec. A najednou nás napadne, že také v té druhé části jde o něco důležitého. Jde o život muže, který doposud na sebe ničím zvláštním neupozornil. A tak se na pozadí oslav ze šťastného návratu mladšího bratra odvíjí další příběh, příběh s otevřeným koncem....

1. Dva synové a jedna láska

Když se *mladší syn* vracel domů, nevěděl, co ho tam čeká. Byl připraven na odmítnutí i spravedlivý hněv. To, že bude přijat s radostí a jako syn a že otec uspořádá velkou oslavu na přivítanou, to ho ani ve snu nenapadlo! Pro mladšího syna to bylo obrovské překvapení! Když se *starší syn* dověděl o návratu svého bratra a o hostině na jeho počest, byl také překvapen, ale jinak. Otcovo jednání je pro něho neskutečným zklamáním! Cože? Tohle že otec udělal?! Jak může takhle jednat?, zlobí se starší syn. Copak to je nějaká spravedlnost? Starší syn se odmítá účastnit oslav na uvítanou. - Otec má 2 syny a na obou mu záleží. Jednomu dává najevo svou lásku tím, že mu odpouští věci, kvůli kterým otcové své děti normálně vydědí. A druhému, který je doma, projevuje otcovskou lásku každodenním přátelstvím a tím, že mu dopřává, aby si užíval všech věcí v otcovském domě. „*Synu, ty jsi stále se mnou, a všechno, co mám, je tvé*“, to je obraz důvěry, pohody a hojnosti. Jistě, při zběžném srovnávání nás možná napadne něco podobného, co napadlo staršího syna. *Já pilně a oddaně pracuji pro rodinnou firmu, já si to všechno, co mám, zasloužím*. Ovšem brácha, ten pacholek a lump, který prohýřil polovinu rodinného majetku, ten nemá na nic podobného nárok! To by se mu líbilo. Nejdřív všechno „rozfofrovat“ a pak si zase všeho doma užívat?! To je nějaká spravedlnost? – Tento příběh s otevřeným koncem je sondou evangelia do našeho srdce. Kdo je na tom lépe: mladší nebo starší syn? Mladší syn, který litoval toho, jak žil a s radostí přijal otcovo odpuštění anebo starší syn, který vedl spořádaný život a zakládá si na tom, že je lepší, ale má tvrdé a pyšné srdce? Zkusme o tom přemýšlet...

2. Jedna milost a dvojí metr?

U třetího podobenství z Lk 15 tušíme, že tím Otcem z příběhu není nikdo jiný než Bůh. On nás všechny velice miluje. Miluje ty, kteří si to chtějí v životě vyzkoušet na vlastní pěst a bez Něho, kteří zkrachují a zůstanou s holýma rukama a bez přátel. Na ty Bůh čeká, jestli „půjdou do sebe“ a jestli budou hledat cestu zpátky. Má obrovskou radost z každého takového návratu a odpouští každému, kdo lituje zlých věcí. Bůh miluje ovšem i všechny ty slušné, zbožné a spravedlivé. U nich je to zase jiné. Neskončí v bahně jako ti první. Ovšem i oni potřebují poznat a prožít, že jsou bez Boží milosti ztraceni. Vstupenkou do NEBE není slušný a spořádaný život, ale spolehnutí na zásluhy Ježíše Krista a přijetí Boží milosti...

Jak to vypadá, když se v Kristově církvi setkávají různí lidé? To je právě Boží záměr, aby v Kristově církvi byli vedle sebe lidé s nejrůznější životní historií, kteří poznali Boží lásku a přijali Boží odpuštění. Kristova církev je školou pokory. Ježíš nás do ní vede, abys nás učil

přijímat milost pro sebe a učil se zároveň radovat z Boží milosti u druhých! *Boží milost je pro všechny milostí.* To není nikdy odměna za slušné chování, ale vždy nezasloužený dar. Radujme se z Boží milosti a přejme stejný Boží dar ostatním! – Jenže: ono se to snadno řekne. Zrovna na tom starším synovi vidíme, jaký s tím má problém! „*I rozhněval se nechtěl jít dovnitř.*“ To je jeho reakce na Otcovo odpuštění. Otec mu domlouvá a vysvětluje: „*Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se a je nalezen*“. Tuto stránku evangelia jsme ještě nepochopili. Rádi přijímáme Boží milost pro sebe, ale ve vztahu k druhým čekáme, že Bůh bude jednat spravedlivě. Proto starší bratr nepřeje mladšímu otcovo odpuštění! Pro sebe považuje dary otcovského domu za *zasloužené*, ale otcovské odpuštění mladšímu bratrovi za *nespravedlivé*! Dokud se nám Boží milost nestane „*nezaslouženou milostí*“, dokud neprožijeme vlastní ztracenost, náš postoj se nezmění. Pořád budeme v pokušení uvažovat o milosti jako o odměně, na kterou máme právo. Ovšem milost je dar. A kdo chce z Božího daru udělat na druhé bič, vůbec nepochopil, co Boží milost je!

3. Dosah Boží milosti

Svatá Večeře Páně je slavností Boží lásky. Připomíná nám, že Bůh se rozhodl jednat s námi v Ježíši Kristu podle zcela nových pravidel, podle pravidel milosti. Díky tomu má i ten nejhorší člověk v Božích očích stejnou cenu jako ten nejhodnější! Díky tomu má před Bohem každý stejnou šanci. Bůh nezná beznadějně případy! U některých je to hromada selhání a hříchů, kterou svým odpuštěním odstraňuje. U jiných je to tvrdé a pyšné srdce, které potřebuje zlomit a obměkčit. Bůh je VĚTŠÍ než člověk! On nás nekonečně přesahuje ve své lásce, dobrotě a milosti. On stačí na ten největší hřích i na tu nejhorší samospravedlnost. Pokud Mu ovšem dovolíme, aby vstoupil do našeho života. Možná, že se v této chvíli dá použít jedna *ilustrace*. V ní se říká, že když přijdeme do NEBE, zažijeme tam 3 překvapení. *Nejdříve* nás překvapí, že v nebi nenajdeme ty, o kterých jsme si mysleli, že tam budou. *Dále* nás překvapí to, že tam potkáme lidi, o kterých jsme si mysleli, že tam nebudou. Ale *největším* překvapením bude pro nás to, že tam jsme my. – Radujme se z toho, že jsme mohli přijmout Boží odpuštění a že smíme být jako Boží děti u sv. Večeře Páně. Děkujme Pánu Ježíši za jeho nezaslouženou milost! A dovolme, aby vzácná Boží milost měnila naše srdce, vztahy, postoje a životy. A to vše k Boží slávě i ke společné radosti!

(B. Kaleta)